

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ**

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium  
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

**Puente, Luis de la**

**Pragæ, 1688**

Caput XXVII. Revelat illi Deus, per Vener. P. Ludovicum de Ponte,  
quandam S. Benedicti, inter cæteros Religionum Patriarchas, eminentiam.  
Dicit ipsi gloriosissimus Sanctus, ut curet fieri illius ...

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38666**

& prostravi me toto affectu mei cordis, ac  
audiui Celsissimam Reginam cœli, quæ  
ad me accedens, & præ se ferens teneritatem  
ac amorem, mihi dixit: Anima, &  
creatura Dei, ipse sit tecum, séque tibi do-  
net cum magna plenitudine gratia. Sur-  
ge Anima, & adora tuum Deum, quem  
in meis ulnis gero. Verum ego, quia eram  
prostrata, & à me præ admiratione quasi  
abalienata, difficulter poteram surgere.  
Tum sancti Angeli Dei, ex Divina volun-  
tate, me admirabiliter, & in momento  
pretiosis exornatam vestibus elevaverunt,  
atque ego provoluta in genua, & junctis  
manibus adoravi meum Deum, cum mag-  
na reverentia ac devotione. Hoc facto  
accessit illa sacratissima Domina, cum  
duobus ijs Sanctis, stipantibus ipsius latera,  
dedicique mihi osculandos pedes, manus,  
& vestes summi illius Domini, quem in  
fuis ulnis ferebat. Dum id facerem, ad-  
verti, quod gloriosus sanctus Joachimus,  
fortunatus ipsius Pater, manu attigerit  
humeros illius magnæ Dominae, sue filiae,  
quasi eandem vellet ad me proprius admo-  
vere, ut ijs delicis frueret melius. Miri  
fuerunt, & specialissimi effectus, quos tum  
mea anima sensit, tanquam repleta Deo  
& arctissimè suo, Domino unita. Raptum  
subito in ecstasim, objiciente se oculis  
meis quodam velut velo, seu nubecula,  
qua maximo suo splendore mihi obte-  
xit mysterium, quod videram.

Alij tamen Sancti mihi non dispare-  
runt, qui advenerant in eo sacro comitatu,

Finita hac totâ visione sum passa pro-  
fundam ecstasim, & quando ex raptu ad  
me redi, magnas Deo gratias egî pro ta-  
libus operibus infinita ipsius misericordiae  
& bonitatis. In ista admiratione & affe-  
ctibus perseveravi hultis diebus, specialiter  
vero verba gloriosi Sancti Benedicti  
adeò firmiter inhalserunt mea anima, tan-  
ta & tam singularia in me operando, ut il-  
lorum nunquam possim oblivisci.

Deus sit in æternum be-  
nedictus.

## CAPUT XXVII.

Revelat illi Deus, per Venerabilem Patrem Ludo-  
vicum de Ponte, quandam S. Benedicti, inter ceteros Religionum Patri-  
archs, eminentiam. Dicit ipsi gloriosissimus Sanctus, ut curat fieri  
illius effigiem. Insinuat nonnihil de admirabili gloria

Sancti Bernardi.

**O**llisquis precedentia capita  
attente legerit, observabit,  
nunquam hanc Venerabi-  
lem Virginem fuisse locu-  
ram de Sanctis Religionum  
Patriarchis, quin primo

semper loco nominaret gloriosum S. Benedi-  
ctum, eo quod in illo aliquid observaret, quod  
ipsum hoc in genere ceteris omnibus redderet  
superiorem. Intelligamus nunc quia in re hac  
veritas funderetur, ex visione, quam habuit An.  
1629, 10. Ianij, & his verbis describit.

Vita Mar. de Escobar pars II.

P

In

In festo Sanctissimæ Trinitatis, decimâ hujus, me Deus duxit ad ccelum, & ostendit mihi ineffabile mystérium unitatis Es- sentiæ in trinitate Personarum, repræsen- tando illud in lucidissimo, infinito, & im- menso Sole, qui cùm esset unus, & talis appareret, talis quoq; conspiciebatur. O- stenitum mihi id fuit tam genuinæ & claræ, ut nullus videretur relinquere locus obscuri- tati fidei: quandoquidem anima eam ve- ritatem percipiebat, non quasi illam cre- deret, sed intueretur. Unde obstupui, plus quād dici possit, quod viderem illum Deum carentem principio, & habentem intra se ipsum venam sua gloriae ac beatitudinis, absque indigentia ullius creaturae.

Postquam mihi Deus manifestavit hoc mysterium, confixi in meo cubiculo Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte se- dentem, etiāque Marinam Hernandez, verū velut humi, juxta Sancti pedes, ad latus. Sanctus Pater me salutavit vultu jucundissimo, & videbatur modo loquen- di atque intuendi significare, se mihi velle loqui, mēque ad aliquid aliud disponere. Dum ego id notarem, vidi advenientem gloriosum Sanctum Benedictum, cum Beatis S. Augustino, S. Dominico, S. Fran- cisco Assisiensi, & S. Ignatio de Loyola, non sīne comitatu multorum Sanctorum Angelorum, qui ante me collocaverunt e- legantissimum, & admirabile scannum: recedente verò Sancto Patre Ludovico de Ponte, quinque Sancti Patriarchæ conse- derunt, & medius inter omnes sedie Sanctus Benedictus. Hic, priusquam me alloqueretur, exhibuit reliquis Sanctis quod- dam genus honoris (qualem sibi in isto mundo invicem exhibent homines) quasi rogando singulos, ut ipsi loquerentur: at- que omnibus sese excusantibus, cum ea- dem honoris significatione, locutus fuit Sanctus loco omnium, cum singulari gra- tia, salutando me nomine Dei, mihique dicendo, quod in eo, & ejusdem Maje- state jubente, veniant ad me invisandam, mihique præstandum, quod ipsis erat de- mandatum.

Necdum intelligebam, quid Sanctus veller: sed cùm ita auscultarem, quæ milia

ab eo dicebantur, vidi, à quibusdam ibi præsentibus Angelis imponi gloriofo San- ctō Benedictō quandam velut Albam Sa- cerdotalem, stolam, & pluviale; caput ipsis ornati infulā, & porrigi illi pedum ad manum. Surgentes deinde cum ipso cæteri Sancti, comitantibus Angelis, pro- cesserunt ad quoddam tabernaculū, quod ego haetenus non videram. Erat valde pretiosum, & eleganter adornatum, ins- tens gradiis, quos Sanctus concendit, & profundè genua flectens, prosterimenti- bus se cum eo reliquis omnibus Sanctis & Angelis, accepit vas, seu ciborum sarcum, quod suprà erat, atque ad me conversus (quæ insigniter turbata eram & confusa, videns me coram illa cœlesti multitudine Angelorum & Sanctorum) postquam ad me accessit, imposuit mea lingva sacram hostiam, cujus contactum more humano in lingua sensi, ac si illud mysterium, non in spiritu & visione imaginaria, sed re ipsa perageretur. Fui mihi penitus erecta, ignoro quamdiu, sed quando ad me redi, experta sum eosdem effectus ac motus, quos experiri soleo, dum communice sacramentaliter: & vidi Sanctos rursum con- fidentes, adstante ipsis eadē multitudi- ne Angelorum. Tum idem Sanctus Be- nedictus eā gratiā, quā initio, mihi dixit, ut bene valorem, & quiescerem in Domi- no; Sancti quoque cæteri mihi cum ipso valedicentes, reversi sunt cum suo comita- tu ad ccelum.

Remansit apud me Sanctus Pater Lu- dovicus de Ponte, & quia aliquantum mi- rabar, quod S. Benedictum videlicet se- dentem medium inter cæteros, non verò magnum illum Patrem, Episcopum, & Doctorem S. Augustinum, quælibi ex eo causam, responditque mihi: Anima, illi Sancti te visitaverunt tanquam Patriar- chæ Ordinum Religiosorum, & Benedi- ctus fuit primus, qui vixit ut Religiosus, ac præscriptis Monachis normam vivendi sub Praelato, in obedientia, & observa- tione regularum. Postquam Sanctus Pater Ludovicus id dixit, mihiq; quiddam com- misit dicendum cuidam Religioso sui Or- dinis, ostendendo gratiam sibi esse ipsius

ope-

operam, quam præstiterat ac præstat in utilitatem Ecclesiæ Dei, & me est solatus, atq; confortavit in mea cruce, in qua sum à Deo constituta, valedixit mihi. Divina Majestas sit in æternum benedicta. Amen.

*Quām sit conforme id, quod hic dicitur, ys, que gravissimi Authores, & sanctissimi Pontifices Romani, testantur de gloria hujus Patriarchæ, videlicet, qui dubitaverit, annales Sacrae ipsius Religionis. Progredimur ad aliud scriptum, in quo hec Sancta Virgo refert, quod illi paulo post predicta cum Sancto Abbe e-  
venit, his verbis.*

Indiderat Deus meæ animæ desiderium, ut quo mox dicam: & quamvis me multis diebus ab eo abstraxerim, prout in hujusmodi materijs consuevi, adhibendo conatum, ut omnia sincerè dirigam ad majorem Dei gloriam; nihilominus me di-  
ctum desiderium non cessabat interdum vehementer stimulare. Erat autem, ut curarem pingi effigiem gloriösi Sancti Benediti, eo modo admirabili, quo ipsum vidi, quando iussu Dei ad me habuit illum cœlestem ac divinum sermonem, cuius thema erant ea verba: Beati pauperes spiritu &c. Sicut alibi recensui. Nihilominus, licet desideria essent potentia, naturalis mea propensio, & verecundia id refugiebat: magnopere namque timiebam, nè conspectu pietatæ, ipsi videretur aliquid inesse mysterij, posseque nonnemo collige, me similem quampiam habuisse visionem, quod ego quantum est possibile, evito. Aliunde vero vehementer ad id impellebar, ut devotio Fidelium erga glorioſissimum hunc Sanctum, novum summet incrementum, & Dominus Deus noſter in eo glorificaretur.

Dum itaque aliquando manè, in Vigilia Pentecostes, cum Deo in mea conflueta oratione agerem, prorsus tunc immemor hujus cogitationis, vidi S. Benedictum, qui me vultu hilari ac peramante, svavissimis & cœlestibus verbis nomine Dei salutavit. Ferebat Sanctus in manu symbolicum & splendentem Solem, qui meos oculos ad se rapiebat. Verum ego exhibendo honorem Sancto, quām optimè potui, peti ab eo veniam (quod, dum

permittor, facere consuevi) recurrenti ad Deum, & abstinendi ab ipsius conspectu, donec me Divina Majestas illuminaret, quid mihi esset agendum. Sanctus benignissimè & amabilissimè annuit. Dum autem conversa ad Deum, magno cordis

mei affectu postularem divinum ipsius lumen, pro implenda ejus voluntate, & cognoscendis illius veritatibus, nè pateret illusiones, Deus me certam reddidit, iussisse attendere Sancto, & ijs, quæ mihi nomine ipsius esset dicturus, nec non ex ejusdem mandato in me operaturus. Interea me rursus, cum ingenti meo solatio, adverbi versari in conspectu Sancti, qui mihi amantissimè dixit: Anima, & creatura Dei, petivisti à Divina Majestate divinum ipsius lumen, ad cognoscendas illius veritates, & adimplendam sanctam ejusdem voluntatem. Jam tibi Deus istam gratiam præstít: nunc tamen candem vult denuò augere, mittendo tibi hunc lucidissimum Solem, repræsentantem lumen, quod tibi rursus communicatur: mandat vero, ut illum ex mea manu suscipias. Hoc dicto ad me accessit is gloriösus Sanctus, & applicuit modestissimè atque spiritualissimè cœndem divinum Solem meo ori, & oculis, ac deinde meo pectori, ubi ipsum reliquit quasi impressum, intimèque illapsum in animam, cum pari ejusdem animæ admiratione ac solatio.

Praefato hoc mysterio Sanctus dixit sequentia verba: Audi Anima, dic mihi amore Dei, quem amas, & cui servire desideras, quid sentias difficultatis, quidque te impedit, quod minus cures pingi effigiem mysterij, quod tibi mecum evenit, quando iussu Dei ad te habui illum spirituali sermonem, qui jam per Dei providentiam est divulgatus, multisque manifestatus, cum singulari solatio, & spirituali corundem fructu? Quamobrem, quid tibi restat difficultatis? non dico jam creatura Dei, neque te volo reddere desolatam, adigendo te, ut opereris contra tuam naturalem propensionem (quam ego quoque in te laudo) curando appungi tuam effigiem. Quod volo, & à te instanter peto, est, ut non impediás, aut remo-

*Vita Mar. de Eſcob. Pars II.*

P 2 reris

retis picturam illius visionis, referasque istum casum tuo Confessario, ut ipse videat acjudicet, quā viā sit hæc Dei voluntas mandāda executioni, cōferendo, quod fuerit constitutum, cum Abbatē filio nostro; quā ratione tu conquiesces. Anima, ego nihil hac in re invenio minus conveniens, quod tu nunc propter tuos timores, & bonam naturalem propensionem invenis: quia omnia expendo ad radios divini luminis, & non possum errare.

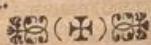
Mea anima diligenter attendebat toti alloquio gloriōsi Sancti, & quamvis magnum esset solatium, quod capiebam ex ejus verbis, quæ mihi tantopere satisfacabant, & mē quasi convincebant; longè tamen magis me solabatur admirabilis ille ac divinus modus, quo ab ipso proferebantur. Nihilominus eram, nescio qualiter, adeò perplexa in determinando hoc negotio, ut dixerim Sancto: Benedicte & gloriōsè Sancte, si tibi placet, ut fiat, quod exposuisti, vellem, si foret voluntas nostri magni Dei, ut hæc omnia ipsem dices & indicares, nullatenus mihi, sed Abbatī, qui est prudens, & servus Dei, atque meo Confessario: ego enim propter meam exiguum humilitatem & mortificationem, patiar difficultatem in proponenda hac materia. Tum gloriōsus Sanctus mihi, jucundo quodam, sed gravissimo modo, vellut subridendo, svavissimè respondit: Anima & creatura Dei, non sum id à Divina Majestate iuslīs alijs, quos innuis, dicere, sed tibi, tanquam pauperi & humili creaturæ, quam Deus ex sua bonitate, & mera sua misericordia, ac altissimis judiciis adamavit, disponendo suā manu, & inve-

nendo capacem, ut evaderet in vas, cui infunderet liquorem suatum miseratum. Ipse sit benedictus in eternum. Vale, Anima, & Deus sit tecum, arque fac, quod tibi dixi. Ità Sanctus à me discessit, relinquens me affluentem solatio, & admirabundam, dum considerarem open Dei, qui laudetur millies, iterūmque milles. Amen.

Hinc est colligere, Sanctam Virginem ab horruisse à turanda imagine Sancti Benedicti in ea specie, quā ipsum tunc vidit. Cum enim depingenda esset tota visio, necesse erat etiam illam pingi, cui se præbuit spectandum, id quod ob animi sui demissionem egerimè ferebat. Præterea silentio alias gratias, quas ab hoc magno Patriarcha est consecuta, quia alio pertinet.

Visum mihi est, laudibus S. Benedicti ab quid addere de gloria ipsius filii Sancti Bernardi. Licet enim prædicta effigies evaserit prorsus genuina: hac tamen altera image est viva, quæ illum longè excellentius representat. Vicit Virgo aliquoties gloriōsum Bernardum, prout supra innui; specialis verò fuit visio, de qua in parva scheda sive scribit inter alia, que de die in diem annos at, mense Augusto anni sexcentesimi vigesimi septimi.

Die Sancti Bernardi, vidi eundem Sanctum, qui me, quanquam breviter, est dignatus visitare. Solatus me fuit, plurimumque animavit, & DEUS mihi manifestavit excellentiam ipsius eximij spiritus, qui erat ejusmodi, ut me in summam ruerit admirationem. Est certè maximus Sanctus. Benedictus sit DEUS, qui illum talem effecit.



## CAPUT XXVIII.

### Gratiæ obtentæ à glorioſo Patriarcha S. Dominico, & excellētia hujus admirabilis Sancti, ipſi à Deo manifestata.



Ullata beneficia hæc Virgo obtinuerit à gloriōſissimo Patriarcha S. Dominico, & Sanctis ejusdem filijs, tam illis, qui Beati jam cum suo Patre in cælis regnabant, quam alijs, qui adhuc viventes

militabant in terra, imitando heroicas majorum suorum virtutes, fusè narratum fuit in prima, & varijs locis hujus secunda partis, cuius veritatis clarae probations perficiuntur, tum in hac tenuis scriptis, tum inscribendis, DEO favente, deinceps. Nunc

statim